

MALÍČEK

občasník žáků ZŠ Chrudim, Dr. J. Malíka

ročník XIV, číslo 1
říjen 2005
cena 5 Kč

Ahoj čtenáři časopisu Malíček!

Venku vládne krásné babí léto a my máme za sebou dva měsíce nového školního roku. Škola nás přivítala po prázdninách řadou změn, ve třídách jsme se seznámili s novými spolužáky a během září a října proběhlo několik akcí programu Spolu to dokážeme. Také naše redakce se rozrostla o nové posily, a tak jsme rádi, že vás můžeme informovat o tom, co se na naší škole děje. Přejeme vám, abyste si v našem školním časopise našli vždy něco, co vás potěší nebo vás zaujme.

Pohodový školní rok 2005/2006 vám přeji

redaktoři školního časopisu

Seznámení
s novými učiteli

**PRÁZDNINOVÁ
ZASTAVENÍ**

Devět let
v Americe
TANE NÍ

Školní
hitparáda

„Spolu to dokážeme“ - třída VI. A u pramene Labe

ANKETA

ANKETA

ANKETA

Prázdniny nám skončily a každý z nás jistě prožil nějaký okamžik, na který bude rád vzpomínat, a proto se vás ptáme:

Jaký moment z prázdnin byste si zopakovali a proč?

Hana I. B: Zopakovala bych si zájezd do Mickeylandu, protože tam byly různé soutěže.

Klára II. B: Zopakovala bych si momenty na táboře v Německu, protože se mi tam líbilo a na všechny výlety jsme chodili v mokru.

Vojta II. B: Když jsem jel na kole po Moravě, bylo to příjemné.

Bára III. A: Spaní ve stanu u sestřenky, protože jsme hráli na schovávanou.

Denisa III. B: Když jsem byla u moře na padáku, protože to byl hezký zážitek.

Petra V. B: Když mi babička koupila králíka, protože byl moc hezký.

Tomáš VI. A: Když mě kousl babiččin pes, bylo to roztomilé.

Miloš VI. B: Nejraději bych si zopakoval pouť, byla to legrace.

Eva VIII. A: Když jsme se šli podívat do Mariánských Lázní.

Katka I. B: Zopakovala bych si koupání se sestrou v bazéně, protože jsme hrály různé hry.

Dan I. B: Líbilo se mi pouštění draků, protože létal docela vysoko.

Maruška IV. A: Moc se mi líbilo, když přijel táta, ráda jsem ho viděla.

Štěpánka VI. A: Když u nás spala Pája, protože byla legrace.

Michal VII. A: Když jsem lovil chobotnice, bylo to dobrodružné.

Paní vychovatelka Jiřina Šulcová: Když jsme se jezdili koupat do lomu u Skutče.

Paní učitelka Pavla Adámková: Ráda bych si zopakovala cestování se svým manželem.

Paní učitelka Iva Jehličková: Nicnedělání.

Jana Kapounová a Denisa Kreuzerová, VI. A

Rozhovor s panem ředitelem

A je to zase tady! Další školní rok. Už jste určitě oprášili loňské sešity a trochu se zaběhali v tom známém světě učení, učení a učení. Jak jste si jistě všimli, proběhlo v létě na naší škole pár změn. A jaké to přesně byly? Co dalšího se chystá? A jak si vlastně pan ředitel užil prázdniny? To se dozvíte v následujícím rozhovoru.

Jaké změny proběhly na naší škole během letošního léta?

Přes prázdniny jsme jako každoročně pracovali na vylepšení školního prostředí, aby se zde jak vám žákům, tak i všem vyučujícím dobře pracovalo. Protože od minulého školního roku vyučujeme více cizích jazyků, tak jsme pokračovali ve zkvalitnění

prostor pro jejich výuku. Vylepšili jsme stávající jazykovou učebnu ve 4. podlaží a zcela novou učebnu jsme vybudovali z bývalého skladu za třídou VIII. A. Obě šesté třídy a také třída II. B mají nové bezprašné tabule a v VI. A jsou nové koberce na stěnách i na podlaze. Zmodernizovali jsme také učebnu hudební výchovy, která je teď pro výuku mnohem vhodnější. Nově upraveny byly také čtyři kabinety a do dvou z nich bylo instalováno připojení k počítačové síti. Již jste si asi všimli, že nejvíce byl předělán kabinet výchovné poradkyně paní učitelky Cempírkové a také kabinet jazyků v prvním podlaží, kde sídlí společně s pány učiteli Petrem Baťou a Martinem Křivkou nová paní učitelka Lenka Nevolová. V kabinetu u třídy II. B jsme zrušili sklad pomůcek a připravili zde pracovní místo pro asistentku dvou tělesně postižených žáků této třídy. Pan učitel Zapletal pracoval na úpravách počítačové sítě, takže už obě učebny a počítače v kabinetech máme pod jednou sítí. Tyto a celou řadu dalších úprav jsme většinu, vzhledem k finančním prostředkům školy, dělali sami společně s některými kolegy a kolegyněmi.

Kdo dostal nápad zřídit novou jazykovou učebnu?

Vzniklo to po poradě s učiteli, kteří byli koncem dubna na odborném semináři v Mezinárodní škole v Praze. Protože tam byla více jak polovina sboru, zajímalo mne, co je zaujalo nejen v programu školy, ale i v jejím vybavení. Pan učitel Martin Křivka navrhl úpravy v hudebně a paní učitelce Blance Němcové se líbilo, že tam mají učitelé jazyků své učebny. Přemýšleli, jak bychom to podobně mohli udělat u nás, a paní zástupkyni napadlo využít sklad ve čtvrtém podlaží a přemístit odtamtud školní nábytek do bývalé kotelny. Tak se nám společně s loňskou úpravou knihovny a čítárny podařilo zajistit téměř pro každého učitele angličtiny jeho učebnu.

Stihl jste o prázdninách uskutečnit všechny své plány?

Během prázdnin jsme se rozhodli ještě pro řadu dalších úprav, které nás v tom shonu na konci školního roku, kdy jsme dokončovali již třetí verzi našeho školního vzdělávacího programu, nenapadly. Novinkou, o které jsem se nezmiňoval, ale vy jste ji již určitě zaregistrovali, je odpočinkový kout ve 4. podlaží. Na tuto myšlenku nás přivedly výsledky takzvaných „Sluníček“, což je vlastně anketa pro vycházející žáky, ze které se každoročně dozvídáme, co jim ve škole pomáhalo a co by jim bývalo pomohlo k ještě lepším výsledkům. Několik loňských devátáků uvedlo, že jim chyběl relaxační koutek, a tak jsme pro vás z peněz Klubu rodičů a přátel školy nakoupili stolečky a židle. Dalším žákům, hlavně těm větší postavy, vadil ne zcela vyhovující školní nábytek. Proto jsme se rozhodli zakoupit z finančních prostředků získaných z pronájmů tělocvičen nové výškově nastavitelné lavice a židličky. Bohužel vzhledem k ceně jsme mohli objednat vybavení zatím pouze pro jednu třídu.

Na poslední chvíli jsme se také rozhodli zlepšit prostředí ve sborovně. Pro zkvalitnění výuky jsme díky finančním prostředkům získaným z pořádání „návštěv“ učitelů z jiných škol pořídili do audioučebny kvalitní dataprojektor, DVD video přehrávač a zesilovač.

Která změna byla finančně nejnákladnější?

Nejdražší bylo pořízení nových lavic a židliček. Vybavení celé jedné třídy stálo téměř 80 000 korun.

Jaké další změny chystáte v nejbližší době?

V nejbližší době žádné změny neplánujeme, myslím, že jich bylo až dost. Nyní se hlavně zaměříme na kvalitní realizaci celého našeho školního vzdělávacího programu, aby všechno ve všech třídách i v celé škole probíhalo tak, jak má.

Měl jste o prázdninách čas na sebe a svou rodinu?

Letos dost málo, ale jelikož bylo často špatné počasí, tak mi to až zas tolik nevadilo. Přestože jsem většinu prázdnin strávil ve škole, stihli jsme navštívit na pár dnů jižní Moravu, sjet na kanoi část Otavy a týden jezdit na kolech po Šumavě. Pracovně příjemných bylo i pět dnů, které jsem společně se čtyřmi dalšími učiteli naší školy strávil v Sedlčanech na letní škole projektu Tváří v tvář historii a sobě samým. Mimo výborných lektorů tam byla velmi zajímavá možnost spolupráce s herečkou Evou Holubovou, která byla také jednou z účastnic semináře.

Lukáš Krčil IX.A a Eva Balonová IX.B

Seznámení s novými učiteli

I v tomto školním roce pokračujeme v představování nových učitelů na naší škole. První „vyvolenou“ se tentokrát stala paní učitelka **HANA TRUNCOVÁ**, která zde učí němčinu a hudební výchovu. A jestli chcete vědět například, jaké reality show fandí, kde bydlí, co si myslí o zdejších žácích, či dokonce jak se jmenuje její přítel, nenechte si ujít toto rozhodně zajímavé interview!

Co nebo kdo vás přivedl na myšlenku stát se paní učitelkou?

Pro toto povolání jsem se rozhodla sama již ve školce, protože mám ráda děti a baví mě s nimi pracovat a mám radost, když vím, že jsem je něco naučila.

Jaký máte k tomuto povolání vztah? Co vás na něm baví a co se vám naopak nelíbí?

K učení mám kladný vztah. Pracuji s dětmi a jsem ráda, že když někomu něco vysvětlím a rozumí tomu, tak to může použít v životě. Nelíbí se mi asi ta současná generace dětí, kteří jsou víc drzí a dovolí si k učiteli víc, než jsem si mohla dovolit třeba já.

Co jste vystudovala?

Německý jazyk a hudební výchovu pro druhý stupeň základní školy na Univerzitě Palackého v Olomouci.

Proč jste se rozhodla učit právě němčinu a hudební výchovu?

Hudební výchovu jsem se rozhodla učit, protože jsem už odmalička chodila do „hudebky“ na příčnou flétnu, do orchestru a zpívat. A k němčině jsem se dostala tak, že jsem začala studovat matematiku v Hradci Králové, ale tam jsme se nepohodli s panem profesorem, a tak jsem přestoupila a začala se věnovat němčině. Takže jsem se skoro stala učitelkou matematiky.

Využila jste tento jazyk „tváří v tvář“ nějakému Němci? Při jaké příležitosti?

Tento jazyk jsem využila, když jsem rok studovala na univerzitě v německém Magdeburgu, kam jsem dostala stipendium a studovala skoro zadarmo. Studovala jsem tam hudební výchovu, ale tím, že to bylo v Německu, tak jsem procvičila i tento jazyk.

Víme, že pocházíte z Luže. Jak jste se na tuto školu dostala?

Na tuto školu jsem se dostala úplně náhodou. Poslala jsem žádost a pan ředitel mi zavolal.

Jak časově vypadá vaše ráno, když musíte dojíždět?

Zaleží na tom, jestli jedu autem nebo autobusem. Pokud autobusem, tak musím vstát o půl šesté. A jak vypadá ...? Umyji se, vyčistím si zuby, nějak se upravím a jedu. Nesnídám, protože nestíhám a ani nemám chuť tak brzo ráno jíst.

Učila jste i na jiných školách? Jaké vidíte rozdíly oproti naší škole?

Takhle úplně jsem ještě neučila, ale vždycky jsme měli v rámci školy nějakou praxi, která trvala tři týdny, takže jsem učila dvakrát v Olomouci na základních školách a právě v jedné, Horce na Moravě, se snaží učit jako na téhle škole, takže jsem věděla, do čeho sem jdu. Největší rozdíl vidím asi v tom, že vy jste zde na této škole víc otevřenější a přístupnější učitelům a říkáte na rovinu to, co si myslíte, až je to někdy docela drsný a drzý.

Popište nám sebe jako žačku. Bavila vás škola? Co vás na ní bavilo či nebavilo?

Na základní škole jsem byla malá, proto mi všichni říkali „kuře“.V hodinách jsem dávala pozor a nevyrušovala. Všechno jsem si ale vykompenzovala o přestávkách, kdy jsem s chlapci vedla válku - rvali jsme se jak koně. Domů jsem pak chodila samá modřina. Škola mě bavila. Těšila jsem se hlavně na spolužáky. Z předmětů jsem měla oblíbené všechny, až na fyziku. Tu dodnes neovládám.

Co děláte ve volném čase?

Volného času nemám nijak moc, ale když je, tak při hezkém počasí provozuji cyklistiku nebo turistiku, a pokud je ošklivo, tak si jdu zaplavat nebo zalezu do postýlky a čtu a čtu, až usnu.

Prozradte nám váš „nej“ film a hudbu a vysvětlete proč.

Mám ráda romantické filmy, u kterých brečím. Můj nejoblíbenější je Seznamte se Joe Black. Hudbu poslouchám podle nálady a poslouchám snad úplně všechny hudební žánry.

Kdy se cítíte úplně šťastná?

Když nemusím dělat přípravy do školy, nemám žádné koncerty se sborem, žádné povinnosti a můžu dělat to, na co mám zrovna náladu. Jenže takové chvílky se naskytnou jen výjimečně. Proto mi ke štěstí stačí, když vím, že lidé, které mám ráda a na kterých mi záleží, jsou šťastní. Pak i já jsem šťastná.

Big Brother nebo VyVolení, proč? Sledujete některou z těchto reality show? Řekněte nám váš tip na vítěze.

Sleduji VyVolené, ale ne tak, že bych každý den v osm večer už byla připravená před televizí. Spíš jen tak, když mám čas a náladu, tak si to pustím. Podle mě VyVolení nejsou tak „umělí“ jako je Big Brother. Můj tip na vítěze je Regina, protože dokázala perfektně odhadnout všechny ostatní obyvatele vily. Jinak nevím, ale koho vůbec nemusím, je Emil.

Kdy si o někom řeknete, že vypadá sexy? Uveďte příklad.

Muž, o kterém si řeknu, že vypadá sexy, musím mít hezké oči a úsměv. Takže konkrétně třeba Rost'a z VyVolených. A pokud si muž ještě k tomu oblékne bílý rolák, tak je stoprocentně sexy!

Prozrad'te nám něco ze svého soukromí.

Bydlím v rodinném domku s rodiči. Jsem svobodná, ale přítele mám. Můj přítel se jmenuje Michal. U nás v rodině je zajímavé to, že s bráchou máme oba stejná jména po rodičích - Hana a Honza. Máme také psa, který se jmenuje Tomáš

M.Vápeník, IX. A

PRÁZDNINOVÁ ZASTAVENÍ Z NI EHONIC

Jsem s Martinem v čekárně u doktora v nemocnici, neboť si chceme oba dát propíchnout uši. Ještě včera jsem strach neměla, ale teď ho už mám. Chtěla bych jít domů, ale nemůžu, neboť právě přišla sestra a zrovna my jsme na řadě.

Požádala jsem Martina, aby šel první, a tak je teď v ordinaci a já zatím čekám. Nevím, co dělat, a proto hraji na mobilu hry. Zdá se mi, jako kdyby byl uvnitř věčnost, ale nebyl. Trvalo to jen necelé čtyři minutky. Když vyšel, usmíval se, jako kdyby to vůbec nebolelo, a to mě ještě víc znervóznělo.

Musel mě trochu pobídnout, abych do té ordinace vůbec šla. Jenže teď už v ní jsem a stojím před sestrou, která se mě ptá, kde bydlím. To ale nevím, jelikož z toho strachu jsem to zapoměla, a proto teď přemýšlím o takové jednoduché odpovědi. Trochu se i třesu. Nakonec si ale vzpomínám. Na nic dalšího se mě už naštěstí neptají. Sedám si na takovou menší kulatou židličku. Přichází ke mně doktor a zjišťuje, kde přesně chci ty uši propíchnout. Bere jehlu – která mně spíše připomíná malinký šroubovák – a namáčí ji do lihu. Chytá mě za ucho a já raději zavírám oči, abych nic neviděla.

Pak jsem ucítila, jak mi uchem něco proklouzává. To propichování bolelo

celkem dost, narozdíl od nandávání náušnice. To už je spíše nepříjemné. Doktor se mě ptá: „Je ti dobře?“ Já mu odpovídám, že ne. Tak se mě ptá, jestli mi je špatně a já zase, že ne. „Takže ti je něco spíš jakoby mezi,“ a na to jsem už přikývla. Jeho poslední otázka byla, jestli chci propíchnout i to druhé ucho a já mu odpověděla: „Jo. Musím, protože ty náušnice jsou pěkný a jinak bych je nemohla nosit.“ On mi to potvrdil a vzal mě za druhé ucho. Byla jsem děsně rozklepaná, neboť jsem se děsně bála, i když jsem už měla první ucho za sebou. Znovu jsem ucítila tu bolest a to, jak mi uchem ta jehla projíždí. Když tam už nandával náušnici, tak to bylo v pořádku. Celkem jsem se potila, ale brečet se mi nechtělo, což jsem se celkem divila, neboť jsem s tím skoro počítala. Doktor se mě ptal znovu, jak mi je a já řekla: „Dobře.“...

Něco se mi zdá. Slyším, jak na mě někdo mluví. Říká: „Markéto, Markéto, ...“ a já pomalu otevírám oči. Už je mám sice otevřené, ale nic nevidím. Najednou se mi ale pomalu rozsvěcuje a já rozpoznávám nejprve sestru a nakonec i vše, co je v ordinaci. Všímám si i toho, že ležím na zemi, že mám pod hlavou doktorovu brašnu a nohy na té malé židličce. Ptám se: „Co se stalo?“ Když mi sestra sdělila, že jsem omdlela, nevím proč a co mi na tom přišlo tak vtipného, ale začala jsem se smát. A to celkem dost, i když nebylo čemu a to jsem moc dobře věděla, neboť jsem si i uvědomila, že jsem omdlela jakoby z ničeho nic. Dokonce mi z toho smíchu začaly téct slzy. Sestra mi zalepila uši, z kterých mi teklo drobátko více krve, a taky se mi podařilo nějak (nevím jak) dostat tu krev na její sukni. Doktor, podle mé reakce usoudil, že mi je už lépe. Nejprve, jsem se musela posadit na zem a teprve potom jsem si šla lehnout na lůžko, co stálo pod oknem. Smích trochu ustával, ale pořád jsem se ještě třásla. Za tu dobu, co jsem ležela na lůžku, se u doktora vystřídali další dva pacienti. Sestra mi ještě párkrát přelepila uši, neboť mi to zrovna moc nedrželo a mohla jsem jít domů. Ještě než jsme odešli, pověděla Martinovi, že kdyby mi bylo špatně, abych si sedla na zem.

Ptal se mě, proč jsem tam byla čtvrt hodiny. Když jsem mu to vyprávěla, začal se trochu smát. A abych řekla pravdu, tak jsem se mu ani moc nedivila.

Cestou jsme se ještě stavili v Hypernově a paní u pokladny se nás ptala, jestli ty náplasti jsou protikuřácké. Chvíli jsme na ni trochu „civěli“ a po vzpamatování se z takového nesmyslu jsme jí řekli, že ne. Když jsme odcházeli, začali jsme se smát, protože ta otázka byla fakt „drsná“. Protikuřácký náplasti a ještě navíc na uších, to je teda opravdu něco. To byla bezvadná tečka za tím, co se dnes přihodilo.

Markéta Jelínková, IX. A

VYDA ENÉ OSLAVY

„Doufám, že se tady sejdeme opět za dvacet let, až budeme oslavovat 100 let hasičů tady ve Výsoníně,“ cituje velitel sboru a tím končí i svůj proslov. Lidé se od hasičské zbrojnice přesunují zpět na hřiště. Je nás asi pět, co jsme byli vybráni, že pojedeme v historických uniformách na staré koňské stříkačce, která bude i dnes z důvodu oslav tažena koňmi. Koně jsou zapražené, tak se celý

povoz vydává skrz vesnici na louku, která je poblíž hřiště, kde čekají nic netušící lidé. Stojíme za zatáčkou a čekáme na zatroubení trubače. Všechno je uděláno tak jako za starých časů, když hořelo. „HOŘÍ,” ozve se z trumpet. To znamená, že vyjíždíme. Už v zatáčce vidíme mile překvapené lidi, kteří netrpělivě čekají, co se bude dít dál. Blížíme se na louku, kde budeme předvádět požární útok. Káď máme postavenou trochu na kopečku. Koně zabrali a utrhlí oj na stříkačce. Jako správní hasiči seskakujeme ze stříkačky a jdeme tlačit. „Zaberte,” ozývá se z davu. Nás ani prasklá oj nepřekvapí, tlačíme stříkačku ke kádi. Sešroubujeme sání, rozkulíme hadice a teď přichází ten všemi očekávaný okamžik. Stříkačka chytá na jediné otočení klikou. Trochu se zahulilo z výfuku, ale to k tomu všemu patří. Když začne stříkat voda z proudnic, sklízíme velký potlesk od diváků.

Zbyněk Pokorný, IX. A

ZIMNÍ NOC V ERVENCI

Moje vyprávění je o tom, jak jsme s Luckou Pekovou, Luckou Tůmovou a její sestrou Klárou byly týden u nás na chatě.

Sedíme takhle večer na postelích a povídáme si o různých věcech a říkáme si také, jaká je tam venku zima. „Proboha, tady je zima,” říká Lucka celá zmrzlá. „Něco s tím musíme udělat,” ruší náš rozhovor babička a oznamuje nám, že je večere.

„Mňam, bylo to moc dobré,” pochvalujeme si babiččino rizoto a odcházíme nahoru do pokoje. „Tady je snad ještě větší zima, než když jsme šli dolů!” říká Klára a schovává se do spacáku. Máme tam zimu obvykle, ale takovou jsem tam ještě nezažila. „Tak už běžte spát, ráno zajedete do Heřmanova Městce pro čerstvé rohlíky,” říká babička a my už lezeme do postele.

Kdybyste viděli, jak jsme se na zimní noc oblékly, tak byste se uchechtali smíchy. Ležím, mám na sobě kalhoty, tričko, mikinu a kdovíco ještě, ale nejlegračnější ohoz na spaní pro tuto noc má nejzmrzlejší z nás – Lucka Peková. Udělala chybu, že si nevzala spacák a spí jen pod tenkou dečkou. Všechny jsme jí půjčily mikiny, bundy, ponožky, no prostě vše, co jsme s sebou měly, měla na sobě Lucka.

A je tu ráno, sluníčko vylézá a já vylézám taky, ale z postele a budím všechny, protože si musíme vzít kola a jet na nákup rohlíků.

„VSTÁVAT, BUDÍČEK ! ! !” křičím a ostatní otevírají oči.

A teď jsem se začala hrozně smát. „Proč se proboha směješ?” ptá se Klára a u toho zívá. „Nechtěj to vědět”. A víte, proč jsem se tak smála? Kdybych si vzpomněla na ty peřiny, co máme pod postelí, nemusela nám být taková zima. „No to si děláš srandu, já myslela že tu deky nemáte!” kouká na mě našťavaně Lucka.

No jo, chyba se stát může, ale na tuhle si budu navždycky pamatovat. Celý týden už nám bylo dobře a hlavně teplo.

Monika Netolická, VII. A

YANDEROV 2005

Na začátku letních prázdnin se konal třídní festival Yanderov 2005, kde jinde, než na louce u mlýna Janderova. Tento festival pořádal tak jako každý rok klub Agora podporující začínající hudebníky. Kolem šesté hodiny se začali scházet posluchači kapel Troska z moska, Spiknutí nebo Need of activity. Ze začátku jsme seděli v trávě v menších skupinkách, ale po chvíli jsme se připojili k prvním postávajícím před pódiem. Zkrátka, pro některé pohoda, jak má být. Jelikož nebylo v noci zrovna velké teplo, zahřívali jsme se skákáním před pódiem, na jehož prkna se dostavily kapely Traband či Švihadlo, na které bylo asi nejvíce narváno. Všichni si užívali, tancovali, a zpívali jejich songy. Po vystoupení všech kapel se návštěvníci odebrali do svých domovů, jiní do svých stanů postavených na louce a pár jedinců polehávalo na trávě. Doufám, že se další ročníky vydaří jako tento a návštěvníků takovýchto a podobných akcí bude přibývat.

Romana Severýnová, IX. A

Ze života školy

„STOD 7“

aneb Jak to vypadalo v Klokočově

Je 22. září kolem osmé hodiny ranní a my, tedy třída VII. A, odjíždíme do Klokočova na dvoudenní akci „Spolu to dokážeme 7“ Nasedáme do autobusu s plnou hlavou očekávání. Jak to tam asi vypadá? Jak tyto dva dny strávíme? A co si na nás učitelé zase připravili? Nad těmito otázkami přemýšlí asi každý z nás. A jak to všechno bylo? Tady je několik momentů.

Řeka

Máme splněno spoustu úkolů, ale většina se dělá jen v malých skupinkách, ale teď nadešel čas na to, abychom to zvládli všichni dohromady. Náš úkol zní: „Musíte přejít řeku“. „Na tom přece není nic těžkého“, říkám si. „Ale má to jeden háček“, dodává paní učitelka Brožová. V tu chvíli si uvědomuji, že to až tak lehké asi nebude a přemýšlím, co asi bude ten „háček“. „Každý z vás si vylosuje jeden lísteček, na kterém bude nějaký handicap, někdo nebude mít nohy, jiný ruce a nebo obojí“, dopovídá náš úkol paní učitelka. Losuji si lístek, a tak trochu doufám, aby mi nechyběly nohy. Jakmile otočím lístek, volám: „Super, skvělé, nemám jenom ruce.“ Hned se do něj pouštím spolu s ostatními. Vymýšlím různé věci, jak dostat přes řeku své spolužáky, kterým chybí nohy, jak by mohli pomoci ti, co jim chybí ruce a podobně. Napadne mě: „Vždyť bych mohla přenést na zádech Katku Vodovou, jí přece chybí nohy.“ Zkoušíme to pořád dokola a dokola. Káťa křičí: „Au, pomaleji by to nešlo?“ Já na to: „Vždyť se snažím!“ Neustále něco vylepšujeme, až se nám to daří bez problémů a říkám Kátě: „Je na čase pomoci ostatním, kteří si stále nevědí rady se svým přesunem.“

Pomáhám všem, kteří moji pomoc potřebují. Už jsme všichni připraveni. „Jdeme do toho!“ Rychle se „řítím“ kupředu s Katkou na zádech. Snažím se běžet co nejrychleji, abych to už měla za sebou, ale zároveň dávám pozor, aby mi Kačenka nespadla. Cítím zodpovědnost za její přepravu. Blížím se ke břehu řeky. „Jupí, jsme tady!“ křičím. Na druhém břehu řeky se všichni radují a jsou šťastni, že jsme to dokázali. Zvládli jsme to celá třída výborně.

Nikola Hrouzková, VII. A

MTV aneb Hledáme talenty

Sedím v jídelně a čekám na pokyny. Vtom vstupuje do místnosti pan učitel a říká, co se bude dít dál. Z jeho popisu vyplývá, že se budou točit videoklipy. Pak se přesunu společně se třídou do pokoje, kde bydlí holky, posadím se a před sebou vidím promítací plochu. „Hurá, něco se asi bude promítat,“ myslím si. Jenže nemám pravdu. Pouštějí se ukázky písniček, ze kterých si máme za skupinu vybrat jednu a tu právě ztvárnit videoklipem. Přemýšlím nad tím, kterou, protože všechny jsou legrační. „Milane, zapiš ji, ta je dobrá,“ říkám a Milan zapisuje čísla a názvy písniček, které se nám líbí.

Tak a už jsme si vybrali. Bude to písnička „Hrobař“, na kterou se toho dá vymyslet opravdu hodně. Jdu si vybrat nějaký převlek. Říkám ostatním, že tohle by mohlo být dobré. Ostatní souhlasí, a tak se jdu převléct. „Tady je zima!“ říkám si v duchu a honem se převlékám a jdu dolů nacvičovat. Cestou přemýšlím, jak

tohle asi dopadne.

Jsem dole v chodbě. Vidím Milana v uniformě z druhé světové a popadá mě smích, a když vidím Tadeáše v nějakém kožichu, tak ještě větší. Jsem opravdu zvědavá, co nakonec vymyslíme. Tím, že jsme si nevybrali režiséra a byli jsme jím vlastně všichni, jsme se zezačátku nemohli dohodnout. A už vidím pana učitele, který připravuje rádio. Prosím ho, jestli by nám to nemohl pustit, abychom si to zkusili venku. Super, pan učitel souhlasí a už hledá v seznamu, kolikátá písnička to je.

Hudba hraje a my začínáme. Já si ten začátek pozoruji pěkně z úkrytu, protože mám přijít až skoro v půlce. Málem jsem to nevydržela a začala se smát. Ještě si to jdu s ostatními zkusit do jídelny a pak už bychom měli začít točit. Zkoušku máme úspěšně za sebou a jen doladujeme poslední přípravy na natáčení. Rozcuchávám Barču s Nikou, protože jim „rozcuch“ nedrží.

A je to tu. Kamera jede a my točíme svůj první videoklip. Opět jsem měla co dělat, abych se tam nerozesmála. Povedlo se a videoklip se napoprvé vydařil !!!

Je večer, sedím opět v jídelně a pan učitel začíná pouštět naše výtvary. Když se tomu všemu všichni smějí, mám z toho dobrý pocit. I když to bylo trapné přijít tam v takovém převleku, ale i když jsem se toho zezačátku bála, ani mi to moc nevadilo.

Hned jak bude nějaká příležitost, klidně bych si to zopakovala ještě jednou.

Monika Netolická VII. A

„STOD 6“ aneb Abeceda z Vítkovic

K jako krásný den při túře

Na celodenní výlet jsme se vydali k prameni řeky Labe. Ušli jsme 18 km a 13 km jsme ujeli autobusem. Počasí nám přálo, takže to byla opravdu krásná procházka.

R jako rodina skřítků

Při jedné z dalších aktivit jsme vyráběli lesní skřítky. S kamarádkami jsme se rozhodly udělat si takovou malou rodinku. Z různých dřevin a listů nám vyšla maminka s dvěma dětmi. Tato aktivita byla velmi hezká.

K jako kopání, šťouchání a pinkání do balónku

Každý večer jsme se sešli, abychom dořešili nějaké věci a potom jsme hráli různé hry. Jednou z nich bylo pinkání do nafukovacího balónku. Naším úkolem bylo, aby vydržel co nejdéle nad zemí, nedotkl se stropu a nikdo nepromluvil. Náš rekord byl 1:45 min.

O osobní i skupinové maximum je důležité

Mezi aktivitami byla i pavoučí síť. Měli jsme se bez dotyku a s pomocí ostatních dostat na druhou stranu. Chvilí jsme to řešili, potom zkoušeli, ale nejdříve se moc nevedlo. Při každém dotyku si někdo musel vylosovat lístek, jestli přijde o zrak nebo hlas. Nakonec jsme se všichni dostali na druhou stranu.

N jako nejlepší diskotéka

Byl večer posledního dne a nás čekala diskotéka. Byla opravdu hezká, tancovali jsme úplně všichni.

O jako onemocnění bacilem

Po návratu z jedné aktivity nám paní učitelka řekla, že se v chatě přenáší virus a my nesmíme mluvit. Vysvobození přišlo, až když si kluk a holka dali vzájemně pusy.

Š jako šumění stromů při lesní galerii

Za hezkého počasí se konala aktivita v lese. Při ní jsme si prověřovali své smysly. V jedné z částí jsme zkoušeli zrak a měli jsme udělat pomocí zrcátka přírodní obrázek. Vznikla nám krásná díla. K tomu všemu bylo teplo a slyšeli jsme krásné šumění stromů.

E jako end, čili konec

Poslední den nás čekalo dobalování, nějaké aktivity a pak už jen čekání na autobus. Vyměnili jsme se s druhou třídou a mohli jsme jen říci: „Brzy nashledanou, Vítkovice.“

Jana Kapounová, VI. A

Když v sobotu 24. září ve 12:00 hodin odjeli šestáci na výukový seminář do Vítkovic, aby se více seznámili s novou paní učitelkou, nikdo netušil, že bude chodit na patnáctikilometrové výlety. Jakmile jsme po dvouhodinové jízdě dorazili

na místo a trochu se ubytovali, šli jsme na krátkou procházku po okolí. Druhý den jsme absolvovali první výlet. Vydali jsme se na Přední Žalý. Další výlet byl k prameni Labe, a kdo chtěl, mohl jít s panem učitelem Baťou a paní učitelkou Draštíkovou k hranicím Polska. Když jsme se vraceli do Horních Míseček na autobus, někteří se rozhodli vrátit do chaty pěšky. A poslední výlet jsme podnikli ve čtvrtek. Učitelé nám dali mapy a busoly a my jsme museli dojít na kopec Kobyla. Podařilo se nám to asi za hodinu a půl. Ostatní dny jsme plnili různé aktivity. V pátek odpoledne se šlo do obchodu s dřevěnými hračkami. Večer byla poslední aktivita. Spočívala v tom, že jsme měli udělat skupinky a připravit si hudební vystoupení. Touto aktivitou jsme ukončili seminář. Všem se nám tam moc líbilo a každý si přivezl hezké zážitky.

Veronika Škrhová, VI. A

Výprava osmáků za FERNANDEM MAGĀLHAESEM

Stavba lodi

Složili jsme zkoušky plavčíka a mohli vyplout. Ale na čem? Loď nemáme, a tak si ji budeme muset postavit.

Moji spoluplavčíci se začali domlouvat, jak se vše zařídí. Nejdřív jsme se všichni podíleli na vystřižení lodi. Poté už měl každý svůj úkol. Já jsem začal dělat plachtu, Katka s Anetou lepily loď a bohužel Michal nic nedělal. Pak ale přišlo na barvení plachty, tak mi Michal alespoň držel předlohu.

Když byla loď slepena a plachty natřeny, vše se dalo do teplé trouby, aby to rychleji uschlo. Mezitím si Michal našel další činnost, barvil stožár na plachty. Všichni jsme byli rádi, že to nakonec byla práce nás všech. Šemi už byl zase v dobré náladě, což jsem poznal podle toho, že pronesl svou oblíbenou hlášku: „Fržžumm.“

Za chvíli se loď vyndala z trouby, vše se slepilo a spojilo a mohli jsme představovat. Od krále a královny jsme byli pochváleni za dobrou práci a plachty v barvě jejich království.

Kryštof Dosoudil, VIII. B

Mořský vlk

Když nám učitelé oznámili, že budeme plnit úkoly Mořského vlka, vůbec se mi nechtělo. Měla jsem totiž špatnou náladu. Káťa mě přesvědčila, abych splnila alespoň jeden úkol. Tak jsem se vrhla na uzly. Ty jsem rychle udělala, ale přeci jenom jsem

pokračovala dál. Potom jsme šly obě na dribling. Řekly jsme si, že bychom mohly ještě házet polenem, protože stejně nebylo co jiného dělat. Ze začátku nám to nešlo. Musely jsme chvíli trénovat, než se nám to podařilo. Poslední činnost byly kliky. Velkou chuť jsme do nich neměly. Pak jsme si řekly, že to nevzdáme, a pustily jsme se do nich. Zvládly jsme i tento úkol a měly jsme hotovo. A to jsme si myslely, že to už ani nestihneme, protože jsme začaly později než ostatní. Nakonec nás to i docela bavilo.

Lucie Chvojková, VIII. A

Vyplutí

Když se dívám na Romčín papír, kde máme namalovaný popis cesty, nepřipadá mi to nijak složité. Máme totiž plout na lodi k ostrůvku, kde nás čeká překvapení. Mám akorát obavy, jestli jsem nezapomněla pádlovat. Tak se těším, jak to dopadne.

Naše skupina z lodě San Antonio právě vyplouvá. Snažím se co nejrychleji pádlovat, ale moc mi to nejde. „Zaberte!“ popoháním skupinu. Postupně objíždíme poslední bójkou a doplouváme na ostrůvek.

„No, to je pěkné překvapení,“ myslím si nahlas. Čeká tam na nás totiž papír s textem, který si máme zapamatovat. No, snad to nezapomenu. Pořád si to musím opakovat. Ostatní tím očividně ruším, tak se pomalu tiším.

S vědomím, že to už umíme, nasedáme do lodě a plujeme rovnou ke břehu. Tam text zapisujeme. Jen čekáme na výsledný čas, ale s ním to nebude tak slavné.

Bolí mě od pádlování ruce a jsem mírně udýchaná, ale i tak bych si tuto hru znovu zopakovala. Byla to fajn sranda.

Šárka Žáková, VIII. B

Námořnické hymny posádek některých Magalhãesových lodí

Concepción

Na nové zemi koření jsme nabrali
a k odjezdu jsme se chystali.
Problémy však nastaly,
Když k domovu jsme spěchali.
U ostrovů neznámých,
byla skupina domorodců cizích.

Z počátku nás vítali,
pak v noci nás však přepadli.
My jim vesnici vypálili,
a oni nám Magellana zabili.
Nakonec naše loď se potopila
a nás tímto zabila.

René Novotný, Vojtěch Tuhý, Andrea Kalousková, Iva Souradová, VIII. B

San Antonio

Lodi s posádkou odplouvají
na cestu kolem světa,
Španělé nás podporují,
máme zásoby a přivezeme pytle zlata.

Až toho konce dosáhneme,
my začneme oslavovat,
dosyta si to užijeme
a na Magalhaense budeme vzpomínat!

Rf:

Vodku tu pijeme,
vesele se smějeme,
vezeme koření,
na naše vaření,
země je kulatá
a místa je tu dost.

Tomáš Řádek, Jaromír Voborník, Eliška Němcová, Šárka Žáková VIII. B

Santiago

Ferdinand Magalhães ke králi šel
s prosbou o vyplutí,
král jeho prosbu vyslyšel,
a Magalhães šel posádku hledati.
Posádka pevnou loď sestavila
Magalhãesovi ji představila.

Santiago se jmenovala
a plavbu světem absolvovala.
Španělé byli pyšní na ni,
posádku Santiaga milovali,
slavnosti pro ni uspořádali
a velkou důvěru k ní měli.

*Lukáš Hnízdo, Mikoláš Zítka, Michaela Benešová,
Lenka Jandová, Nikol Švadlenková VIII. B*

Úryvek z deníku námořníka

Dne 1. listopadu léta páně 1520

Je šest hodin ráno. Právě jsem se probudil. Moře je celkem klidné, vlny nejsou žádné. Jenom rumu je málo. Rum, to jediné mi dává zapomenout na časy minulé.

Je zataženo a i to mi moc nepřidává na dobré náladě. Jsem na palubě, dívám se na moře a vzpomínám. Napadli nás piráti! Třicet chlapů - mořských vlků - to odneslo životem. Dalších dvacet lidí má celkem snesitelná poranění. Bylo to hrozné. Přepadli nás ze zálohy, vpadli na loď a bylo jich, těch zatrolenejch pirátskejš psů, jako mravenců. Z jejich lodi na nás pálili malými děly. Bitka trvala hodinu a po hodině jsme zjistili, že nám spoustu věcí ukradli, mezi nimi rum, suchary, vejce, mouku a jiné. Co mě štve nejvíce, to jsou dvě věci. První, zabili mě pár dobrých kamarádů, na které jsem se mohl spolehnout. Druhá věc, odnesli skoro všechn rum. Doufám, že se naše útrapy s piráty už nebudou opakovat. Je to úmorná cesta, někteří kluci dostali žlutou zimnici a po pár dnech zařvali. Piráti, to jsou pěkný svině. Přepadaj lstivě a ze zálohy. Musím končit. Kapitán vstává a já musím na stěžen napnout plachty.

Tak a je večer. Jsem hodně unavený, protože jsem dneska makal jak šroub. Opravovali jsme příd a spoustu dalších zbytečností. Už nemůžu psát, oči se mi kliží. Dobrou noc, ty můj zatrolenej deníčku.

Kryštof Kovář, VIII. A

KDO NEBĚHÁ S NÁMI, BĚHÁ PROTI NÁM

Je půl osmé ráno a já a všichni ostatní už jsme připraveni k odchodu od školy. Jdeme do parku u dopravního hřiště, kde se dnes, 12. října, koná Běh Terryho Foxe. Je krásný den, obloha čistá, ale i přesto je velmi chladno. Ještě ve škole nám pan učitel Petr Baťa rozdává trička. Oranžová s nápisem Běh Terryho Foxe. Tak jdeme městem směrem k parku a prezentujeme dnešní akci.

Když dorážíme na místo, čeká nás paní Šárka Trunečková, která vše řídí a organizuje. Přesněji řešíme, kde budou rozmístěné soutěže pro děti a kde prezentace. Ze začátku se dlouho nic neděje. Mrzneme a čekáme. Kluci mezitím skládají stánky. Pomáhat přišlo i pár dívek ze zdravotní školy. Akce začíná celkem klidně, ale zhruba půl hodiny po začátku se vše rozjíždí. Já jsem se přihlásila k prezentaci a mám na starost upomínkové předměty, jako jsou trička, čelenky, náramky a další. Každý se nejdříve zaregistruje a poté dostane věcnou cenu odpovídající výši částky, kterou přispěl. Tak by to mělo být, ale postupně se z toho stává spíše obchod. Lidé se ptají, kolik co stojí, a podle toho, co se jim líbí, přispějí. Přichází třídy ze základních i středních škol, mateřské školy, maminky s dětmi i staří lidé. Všichni si přišli zaběhat nebo i ujít trasu Běhu Terryho Foxe. Vše jde tak, jak má. Dospělí si kupují hlavně trička a mladší účastníci spíše náramky a klíčenky.

Ke konci si i já a mí spolužáci jdeme zaběhat a přispět tak na boj proti rakovině. Odpoledne, když se akce chýlí ke konci, si balím diplom a s dobrým pocitem odcházím domů.

Eva Balonová, IX. B

Devátáci na Doubravce

Dnes je 19. října, středa. Ale ne ledajaká středa. Já a má třída IX.B vyrazíme na seminář na Doubravku. Odjezd máme však naplánovaný až v jedenáct hodin, což znamená, že první tři vyučovací hodiny se učíme. Samozřejmě se všichni moc těšíme, takže se na učení nemůžeme pořádně soustředit. Ale čas rychle běží a my se ani nestihneme rozkoukat, když vtom sedíme v autobuse. Téměř celá IX. B, paní učitelka Drašíková, pan učitel Hainall i Péťa Baťa.

O necelou hodinu později už jsme na místě a měníme si místa s IX. A, která právě odjíždí. Jistě, že náš příjezd nemůže být klidný. Marek zjišťuje, že nemá zavazadlo. Takže v té zimě čekáme před chatou, zatímco pár „aktivních“ pátrá po ztraceném batohu. Po chvíli napětí je batoh našťastí nalezen v zavazadlovém prostoru. Řidič z našeho spolužáka není zrovna u vytržení, ale můžeme být rádi, že to dobře dopadlo.

Už jsme se rozkoukali po přírodě a okolí a jedna z našich prvních aktivit se jmenuje Vědma. Vždy dva ze skupiny běhají do lesa k vědmě. Jeden z dvojice je kůň a ten veze na zádech hrdinu, druhého z dvojice. Hrdina „zaparkuje“ svého koně u lesa a k vědmě běží po svých. Vylosuje si jednu otázku, například: „Co je to exkrece?“ „Jaký ovocný strom u nás kvete první?“ Pokud hrdina nezná odpověď, běží se poradit s koněm, který smí napovídat pouze pohyby hlavy. A když neví ani kůň nebo je odpověď špatná, poslední možností je porada se skupinou. Pak už vybíhá další dvojice. U této činnosti se nasmějeme nejen my, ale i naši učitelé.

Básničky. Někteří je máme rádi, někteří ne. Někomu se dobře učí, jiným naopak. A právě o básničkách je další aktivita. Opět ve skupinách si rozdělujeme role. Tři z nás jsme recitátoři a tři učitelé. Ti se běží učit básničky z papíru a následně je učí recitátory. My pak běháme k paní učitelce Drašíkové a básně jí recitujeme. Nesmíme však udělat žádnou chybičku, jinak nám náš pokus nebude uznán. Tímto způsobem musíme během hodiny odrecitovat šestnáct básniček. Je to celkem zábava. Básničky jsou krátké a dobře se učí.

Ranní aktivitou byly básničky a hned po obědě nás čeká další program. První polovina třídy, ve které jsem i já, odchází za panem učitelem Hainallem a Baťou do skal, kde nás, jak už všichni tušíme, čeká něco trochu fyzicky náročnějšího. Já si myslím, že budeme slaňovat dolů ze skály, ale na místě zjišťuji, že se mýlím. Právě naopak. Čeká nás lezení nahoru. Vypadá to velmi jednoduše, proto se s nadšením vrhám na první trasu. Hned na začátku však zjišťuji, že snadné se to opravdu jen zdálo. Celá vyčerpaná to asi ve dvou třetinách vzdávám. Jsem však ráda, že jsem si zkusila i lezení a ne jen slaňování, kterému jsme se věnovali v loňském roce.

A když živí a zdraví dorážíme do chaty, následuje svačina, krátký odpočinek a další, tentokrát však klidnější aktivita. Krátký test, který nám pomůže zjistit, jakým stylem se učíme. Zadaní je jednoduché. Máme vždy tři věty (nebo slova), ze kterých máme vybrat jednu, co nám nejlépe zní nebo na nás nějak příznivě působí. A pak už se jen díváme do výsledků. Já zjišťuji, že můj učební styl je

sluchový. Některým vychází obrazový, jiným pohybový. A když nad tím tak přemýšlím, naprosto se se svým výsledkem ztotožňuji.

Večer nás čeká další aktivita. Máme sraz před chatou v oblečení do džungle, s šátkem a přilbou. Šátky si na povel zavazujeme na oči a přilby nasazujeme na hlavu. Posloucháme hlášení, ve kterém nám sdělují, že jsme v ohrožení a musíme se co nejdříve dostat na ostrov.

Když jsme v pátek ráno nasnídaní a sbalení, děláme si ve dvou skupinách, ve kterých jsme šli noční stezku, shrnutí předcházejícího večera. Píšeme si grafy, kde zaznamenáváme, jak jsme se cítili v určitých momentech cesty.

A nakonec si jdeme prohlédnout, kudy cesta vedla, ale tentokrát už s otevřenýma očima. Dva dny utekly jako voda a nám nezbyvá nic jiného, než se rozloučit.

Eva Balonová IX. B

Byli jako my...

Děláte vylomeniny? Nebo dokonce trápíte svoje učitele? Tak tohle je rubrika, jako stvořená právě pro vás. Po

dlouhé přestávce jsme se rozhodli vrátit se k trapasům, průšvihům a lapálím, které naši povedení učitelé dělali, když byli jako my. První takovou naší hříšnicí je paní učitelka HANA TRUNCOVÁ.

Když jsem byla mladší, ještě na základní škole, tak jsem byla „pěkné číslo“. Hodně mě bavily míčové hry, hlavně fotbal s klukama. Jednoho pěkného dne jsme takhle hráli i se sousedem vybíjenou. Jenže on byl velice umíněný a nerad přiznával prohru. Strašně se u toho vztekal a obviňoval každého, že podvádí a že vyhrát měl on. Já si to však nenechala líbit a chtěla jsem mu něco provést. Nic chytřejšího mě však nenapadlo, než že jsem mu stáhla kalhoty (i se slipama). Samozřejmě šel hned žalovat mamince a jeho maminka hned mým rodičům. Věřte mi, že toho večera jsem dostala pěkně velký výprask.

Musím vám říct, že paní učitelka je dost upovídaná, a tak se nám rozhodla povědět ještě jednu příhodu ☺

Pro mě byla nejveselejší historka, když jsem se na mezinárodní párty v Německu seznámila s jedním pohledným klukem. On samozřejmě mluvil perfektně anglicky a já si v té chvíli nemohla vzpomenout ani na jedno anglické slovíčko. Naše komunikace probíhala tedy takto: on mluvil anglicky, já německy. Nevím, jak se to stalo, ale rozuměli jsme si. Dozvěděla jsem se, že pochází z Indie a v Německu studuje stavebnictví. I on vyzvídal, co dělám. Řekla jsem mu, že studuji hudebku. Díky jazykové bariéře však pochopil, že studuji na baletku. Velice mě tím pobavil. Jako baletka totiž opravdu nevypadám. Jenže pak jsem pobavila i já jeho. A to tím, když jsem se ho zeptala, zda je tam sám. Dlouho se

smál, po chvíli z něho vypadlo, že všichni ti kolem jsou jeho kamarádi. Takže v tu chvíli jsem s hrůzou zjistila, že sedím v obležení dvaceti Indů.

Lukáš Krčil, IX. A

Devět let u Americe

Víte, že k nám na školu chodí od září do VII. A nová žákyně? Pokud ne, tak pozorně čtěte, protože v tomto rozhovoru se něco málo dozvíte o ní, o její bývalé škole nebo například, v jakém městě bydlela. Bára je původem Češka, ale žila celkem dlouhou dobu v Americe. Pokud jde o kapelu Green Day nebo o skvělého herce Brada Pitta, tak si s Bárrou budete skvěle rozumět. Umíte si představit, jaké to je přijít po dlouhé době do úplně odlišného prostředí? Prostě a jednoduše si rozhovor s Barčou Sommersovou přečtěte.

Jak jste se dostali do Ameriky?

Táta musel dostudovat vysokou školu, žili jsme tam devět let.

V jakém městě jsi bydlela?

V Batávii u Chicaga (předměstí 45 minut na západ od centra). Batávie je asi stejně velká jako Chrudim.

Proč jste se vrátili do České republiky?

Protože se mamce nelíbí americká kultura.

Jaké to je přejít do nového prostředí po devíti letech?

Je to strašně těžké a hodně se mi stýská po tátovi, mé fence Dášence, rodině a kamarádkách.

Jaký je rozdíl mezi naší školou a školou, do které jsi chodila v Americe ?

Naše škola v Americe má pouze 6., 7. a 8. třídu a jezdí do ní autobusem 1600 dětí a je asi šestkrát větší než Malík. V ročníku je asi 550 dětí a ve třídách kolem třiceti. Každý student má svůj rozvrh a podle něj chodí do různých učeben (na každý předmět má jiné spolužáky). Nemáme tam přestávky – pouze na oběd a na rychlý přesun z učebny do učebny.

Liší se výuka od té, na kterou jsi byla od malička zvyklá?

Zdá se mi to tady lehčí, ale zatím je ještě brzo – nevím.

Co ti na této škole nevyhovuje a co se ti naopak líbí?

Moc se mi líbí dlouhé přestávky a zatím není něco, co by mi nevyhovovalo.

Dělá ti problémy porozumět filmům v češtině?

Občas se stane, že nerozumím nějaké frázi, ale většinou rozumím všemu.

Čteš knihy v češtině nebo v angličtině?

Čtu knihy v angličtině, nejoblíbenější je Harry Potter.

Máš nějaké zájmy?

Už osmým rokem dělám sportovní gymnastiku. V Americe jsem chodila pětkrát týdně (3 hodiny denně). Tady chodím třikrát týdně. Gymnastika mě moc baví.

Jaké zpěváky a skupiny ráda posloucháš?

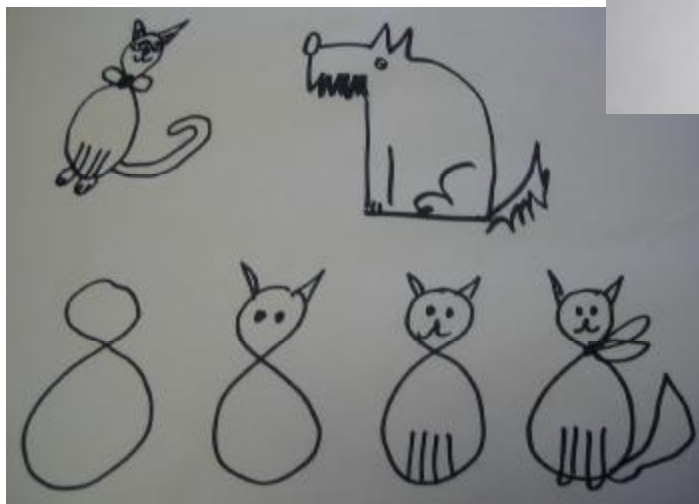
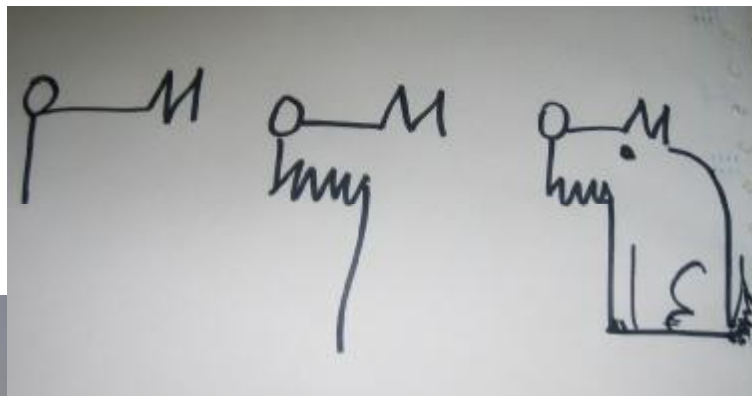
Gwen Stephanie, Black Eyed Peas a Green Day. Taky ráda poslouchám rádio.

Nikola Hrouzková a Zuzana Steinerová VII. A

Návštěva družiny II. B

Byl čtvrtek a my jsme měly od jedné hodiny jít s družinou – 2.B na promítání o zvířatech. Ale jako naschvál ten pán, co to měl promítat, nepřišel. Když už jsme ale byly v družině, rozhodly jsem se napsat o tom, co tam dělají nebo co mají připravené pro zvířátka z útulku.

Pokud máte rádi zvířata nebo je i doma chováte, tak vám doporučujeme přečíst si recept na keksy pro psy a kočky. A pro ty, co rádi kreslí, máme návod na rychlokresbu

Keksy pro psy a kočky

Suroviny: 30 dkg otrub, 30 dkg celozrnné mouky, 1 plechovka tuňáka, 1 balení sypaných kvasnic

Postup: ze všech surovin uděláme těsto, které necháme půl hodiny vykynout, těsto vyválíme v silnou placku a z ní vykrájíme různé tvary,

keksy dáme na vymaštěný plech a pečeme 20 min při 200° C.

Kateřina Vodová, Zuzana Steinerová a Nikola Hrouzková, VII. A

TANE NÍ -SOU ÁST LIDSKÉHO VZD LÁNÍ

Taneční, pro některé obavy a strach z tancování a navazování bližších kontaktů s osobami opačného pohlaví, pro jiné společenská událost plná legrace a zábavy. I tak se dají vnímat páteční hodiny ve Velkém sále muzea, kde se mladí tanečníci učí salzu, jive, polku, valčík nebo waltz. Ani my jsme si nenechali utéct letošní taneční, kam se přihlásila i většina z našich bývalých devátáků, a proto jsme se nejen jich zeptali na jejich dojmy, pocity, zážitky a názory na taneční.

Adéla: Je tady sranda a docela mě baví tancovat. Je tu VLK (kamarád) a s ním je fakt zábava.

Ondra: Zapálit!

Soňa: Z tancování mě bolí nohy, ale chvílemi je to tam docela dobrý.

Simča: Je to tady „supr“ a moc se mi tu líbí. Všem doporučuji.

Kuba: Docela mě to tu baví. Někdy je sranda, ale chvílemi se nudím. Stejně si myslím, že už nikdy tancovat nebudu.

Bára: Mám ráda tanec a tímto bych chtěla poděkovat chrudimské Besedě, že nám umožnila naučit se aspoň základní tance. Je to fakt skvělá zkušenost.

Ondra: Baví mě to tam. Doufám, že se něco naučím, i když to třeba v životě nebudu potřebovat.

*Co by to bylo za taneční, kdyby neměly svého tancmistra. Tím je už pěkných pár let pan **ALEŠ NOVÁK**, který vede taneční školu **Besta Chrudim**. I jemu jsme položili pár otázek týkajících se letošních tanečníků.*

Proč by měl člověk chodit do tanečních?

Tanec provází lidstvo v jeho celé historii. Je součástí mnoha společenských akcí, patří neodmyslitelně ke kontaktu mezi lidmi. Osobně bych ho zahrnul mezi širší všeobecné vzdělání každého člověka.

Co člověk potřebuje, když jde do tanečních?

Dobrou náladu a chuť se něco nového naučit. Samozřejmě z těch hmotných věcí je třeba vhodné oblečení a obuv.

Jakých prohřešků se lidé ve společenském chování nejčastěji dopouštějí?

Bohužel mnoha lidem chybí základní společenské návyky. Vůbec nejhorší je zahleděnost sama do sebe. Já chci, já musím, já potřebuji... Bez ohledu na to, co způsobím druhým. Postrádám ohleduplnost, takt a vůbec všeobecnou slušnost.

Plánujete něco pro tanečníky, kteří budou chtít tančit dál?

Jako každým rokem i letos budou po tanečních kurzech následovat pokračovací taneční. V taneční škole nabízíme i další možnost různých tanečních aktivit.

Jak hodnotíte letošní taneční?

Na hodnocení je zatím příliš brzo. Blížíme se teprve k polovině lekcí. Zatím však mohu říci, že vyučuji dva naprosto rozdílné kurzy, jak výkonností, tak zejména přístupem.

Tak to je vše! Tímto přejeme tanečníkům mnoho zábavy, hodně nových zkušeností, panu Novákovi pevné nervy s jeho žáky a už se moc těšíme, až si to budeme příští rok moci také vyzkoušet.

A JAK JSME TO VID LI MY, DIVÁCI SEDÍCÍ NA GALERCE? CO SE NÁM NELÍBILO!

Pár „týpků“ si spletlo taneční s hospodou a posílení několika pivy vrávorali k partnerkám. Někteří se snažili vypadat nad věcí a se žvýkačkou v ústech připomínali spíš domácí rohatá zvířata. Jiní tanečníci se neobešli bez nejnovější techniky a tak místo společenské konverzace s partnerkou nenápadně psali

Tak si dejte pozor, aby se v příštích letech nebavili lidé sedící na galerii na váš účet!

KUKÁTKO ANEB KOUKNEME SE NA VAŠE VĚDOMOSTI

KUK NA AUSTRÁLII

[illegible]

1. VÝVOZNÍ SUROVINA
2. JEDNO Z VELKÝCH MĚST
3. OSTROV TVOŘÍCÍ ČÁST AUSTRÁLIE
4. HLAVNÍ MĚSTO
5. MĚNA (AUSTRALSKÝ)
6. ČÁST AUSTRÁLIE (NA OBRÁZKU)
7. NÁBOŽENSTVÍ
8. OSTROV (NOVÁ)

Kateřina Vodov, VII. A

školní hitparáda

PRO VAŠE OBLÍBENÉ SKLADBY HLASUJTE NA INTERNETOVÝCH STRÁNKÁCH ČASOPISU. ADRESU NALEZNETE NA ZADNÍ STRANĚ TOHOTO ČÍSLA.

kolo	pořadí	interpret - skladba	
2.	1.↑	Thalia - Seduction	
		████████████████████	1
2.	2.↑	Gorillaz - Feel Good Inc	
		●	0
3.	3.↓	Green Day - Boulevard Of Broken Dreams	
		████████████████████	1
4.	4.↓	Aneta Langerová - Hříšná těla, křídla motýlí	
		████████████████████	1
2.	5.↑	Daniel Powter - Bad Day	
		●	0
3.	6.↓	The Black Eyed Peas - Don't Phunk With My Heart	
		██	3
4.	7.↓	Good Charlotte - I Just Wanna Live	
		●	0
1.	new	Chinasky - Tabáček	
		████████████████████	1
1.	new	Gwen Stefani - Hollaback Girl	
		██	3

Martin Vápeník, VIII. A

MALÍČEK – občasník žáků Základní školy Chrudim, Dr. J. Malíka

- ❖ **redakční rada:** E. Balonová, N. Hrouzková, J. Kapounová, L. Krčil, D. Kreuzerová, R. Severýnová, Z. Steinerová, K. Tichá, S. Tomaidesová, M. Vápeník, K. Vodová, V. Škrhotá, L. Zajíček
- ❖ **adresa redakce:** Základní škola Chrudim, Dr. J. Malíka 958, Chrudim 537 01, tel.: 469 620 607, e-mail: broz@zsmalika.cz
- ❖ www.malicek.czechian.net
- ❖ www.zsmalika.cz